

Departamentul de Cercetare

Caietele Bibliotecii UNATC

volumul 20/nr. 3/2015

FLORI DE GHEAȚĂ

de TERJE NORDBY
traducere de ANDREEA VULPE

u n a t c

universitatea națională
de artă teatrală
și cinematografică
„I.L.Caragiale”

UNATC PRESS
ISSN 2065 – 7455

Caietele Bibliotecii UNATC

2015

***Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică
“I.L. Caragiale” București***

Centrul de Cercetare al Facultății de Teatru

Caietele Bibliotecii UNATC – vol. 20/nr. 3/2015

Coordonatori: lect. univ. dr. Mihaela Bețiu & conf. univ. dr. Carmen Stanciu

Editare: Mihaela Bețiu

mihaela.betiu@yahoo.com

www.unatc.ro

UNATC PRESS

ISSN 2065 – 7455

Terje Nordby

FLORI DE GHEAȚĂ

Traducerea Andreea Vulpe

Note despre piesă

«Frost Flower» a fost reprezentată pentru prima dată la teatrul HålogalandTeater din Tromsø, Norvegia, în 23 februarie 1994. În 1995, «Frost Flower» a primit «Premiul Ibsen», care este premiul norvegian pentru cea mai bună piesă a anului. Piesa a fost adaptată pentru televiziunea norvegiană, unde a fost prezentată, în distribuția originală, în 1996. Nominalizată pentru Nordic Theatre Award în 1997, piesa a mai fost reprezentată și la teatrele naționale din Torshavn (Faerø Islands), Budapesta și Londra, și publicată în Ungaria și Polonia.

Textul are la bază memoriile lui Johan Kaaven, considerat de mulți cel mai mare vrăjitor al nordului, din toate timpurile, care a trăit în Finlanda, la sfârșitul secolului al XIX lea, și este inspirată din istorii relatate de el. Conținutul piesei este, cu toate acestea, pură ficțiune, pentru care port toată responsabilitatea. Trebuie să adaug, totuși, că s-au întâmplat câteva lucruri ciudate în timpul finalizării textului și în prima parte a repetițiilor, lucruri care pot fi un indiciu al faptului că spiritul lui Kaaven încă era activ, la aproape 100 de ani după moartea lui, și că probabil, în ultimul moment, a binecuvântat piesa, în felul lui ciudat de-a face lucrurile.

Eu, autorul, m-am născut la țară, undeva în sudul Norvegiei, în 1949, am scris vreo douăzeci de piese ciudate, toate reprezentate de diferite teatre norvegiene, de posturile de radio și televiziune, iar în ultimii ani am scris câteva lucrări de mitologie și proză pentru copii. În prezent trăiesc în Grecia, împreună cu familia mea.

Antiparos 30 June 2002

Terje Nordby

PERSONAJE

Andreas Isaksen – paznic al liniei de telegraf și pădurar

Johanna Isaksen – soția lui

Vrăjitorul

DECORUL

Regizorul și scenograful, în colaborare cu compozitorul și cu textul, vor trebui să caute soluția pentru un decor unic, pornind de la faptul că toată acțiunea se petrece în casa lui Andreas și Johanna. Baza realistă a decorului este o clădire simplă de lemn, cu o singură încăpere. În mijlocul căreia se află o vatră cu horn. Podeaua e acoperită cu piei de ren. Lângă ușă, o stivă mare de lemne de mesteacăn și pin. Dincolo de vatră – într-un fel de chicinetă improvizată - se văd vase, căni, oale, un ibric mare de cupru cu apă de băut, precum și o banchetă, care e folosită și ca masă, și două scaune de lemn. În profunzime, un pat de lemn. Lumină de la lămpi cu ulei de pește.

Casa are o singură fereastră, în formă de cruce, cu sticlă în cele două ochiuri de sus și obloane în cele de jos.

În exterior, casa e acoperită cu turf. Dincolo de casă, o pădure înaltă de mesteceni. Acțiunea se petrece undeva în munții înalți ai Finlandei, într-o iarnă din anii 1880.

And you stand there so nice
in your blizzard of ice
Oh, please let me come into your storm

(LEONARD COHEN)

ACTUL I

SCENA 1. (Andreas, Johanna)

(Lumina zorilor. Johanna se ridică brusc din pat, dar rămâne așezată. Andreas doarme pe scaun)

JOHANNA

Calu' se-neacă.

(Andreas se trezește. O privește pe Johanna, se uită afară, pe fereastră și se duce la ibricul de cupru.)

ANDREAS

Ce?

JOHANNA

Calu' lu' Klemet.

(Andreas toarnă apă și i-o aduce femeii.)

JOHANNA

În munți e o mlaștină care nu-ngheață niciodată. Klemet trece prin ea cu calu'.

ANDREAS

Ia, bea.

JOHANNA

Calu' se duce la fund. Se zvârcolește, se duce la fund. În întunericu' de smoală, Klemet îl apucă de cap, da' calu' e prea greu. El îl trage de cap, da' calu' se duce la fund. Klemet trebuie să-l izbească-n cap ca să scape la mal și, ud până-n măduva oaselor, se târăște spre pădurea-nghețată. Klemet urlă. Klemet urlă ca un cal pe moarte.

(Andreas începe să fiarbă cafea.)

ANDREAS

Acuma e liniște. Liniște de tot.

JOHANNA

Klemet n-o să mai vadă niciodată față de om, fiindcă-acuma are cap de cal.

ANDREAS

Ai dormit așa liniștită cât a ținut furtuna.

JOHANNA

Calu' i-a fost totdeauna credincios lu' Klemet.

ANDREAS

N-ai auzit furtuna?

JOHANNA

Îl cheamă Klemet. E de pe-acolo, de prin mlaștini.

ANDREAS

Cine dumnezeu e Klemet?

JOHANNA

Am vise. Asta-i tot ce am.

ANDREAS

Azi vine vraciu'.

JOHANNA

Vorbesc cu moartea.

ANDREAS

Se poate că trecătoarea-i astupată iar.

JOHANNA

În fiecare noapte.

ANDREAS

Mai bine să mă duc s-o curăț.

JOHANNA

Vorbesc cu moartea-n fiecare noapte.

ANDREAS

Ca să poată trece când vine. Visele de la febră mai bine să le uiți.

(Îi dă o cană de tablă cu cafea.)

JOHANNA

(Ia cafeaua.)

Uite-o femeie, în p'lover negru!

ANDREAS

Aici?

JOHANNA

Îl plânge pe Klemet.

ANDREAS

Nu era calu' lu Klemet ăla care s-a-necat?

JOHANNA

Mai trăiesc și alții p'aceia.

ANDREAS

Las' că le-alungă el, Vrăjitoru', toate duhurile.

JOHANNA

Nu se-oprește el aici.

(Andreas se uită pe fereastră, se duce la vatră și alege lemne pentru foc)

ANDREAS

Vine-aici și-alungă morții.

Se zice că are casa plină de ofțicoși și smintiți și domnițe tinere care zic că le doare ceva. Numa' ca să le dezmierde pe țâțe. Vorbe de clacă. Nu-i adevărat.

Ba da, se-oprește, Johanna. Vine să te vadă pe tine. Lui îi pasă de toată lumea. Să fi văzut bucătăria aia. Gătise cod negru, doiș'pe pești uite-atâta.

-Seara bună, mă cheamă Andreas Isaksen, se poate vorbi cu doctoru-n persoană?

-Adică cu tata?

O femeie-n toată puterea, zdravănă. Mai încolo,-n seara aia, a cărat un sac mare de făină, de-o sută treij' de kile, de la barcă până-n tindă. Am întrebat-o dacă să-i dau o mână de-ajutor, da' a zis nu mulțumesc, că se grăbea.

-Da, zic, cu tatăl dumitale.

-"Doctoru',-auzi"!, p-asta trebuia s-o audă inspectoru' sanitar! Vezi mata, oamenii zic că la doctor se duc că-așa e legea, da' la tata vin ca să se facă bine. Da' dacă vin pe aici cu oase strâmbe sau mațe umflate, atuncea tata zice: Nu, nu, mergeți la doctor cu asta, eu nu pot să v-ajut.

- Mi-e nevasta bolnavă. Nu rabdă nici lumină, nici zgomot. Am socotit că se cuvine să cer ajutor de la Domnu' Vrăjitor.

- Poftește-n'untru să iei cina cu noi.

Sunt acolo servitori, și fetele și feciorii lui, și nepoți și vecini și schilozi și bătrâni cu degerături și negustoru', și toți stau, mănâncă și vorbesc. Mai apoi coboară pe scări o făptură uriașă, de pe altă lume. Are păru' lung și-mpletit și nasu' lui e ca ciocu' de vultur. Umblă-n juru' mesii și vorbește cu toată lumea, mănâncă niște pește, plescăie, dă binețe la negustor, râde, trage de păr o fetiță și-i zice c-a venit vremea să-nceapă să crească.

-Bună seara domnu' doctor. E mare cinste să vă cunosc.

-Mai vinzi blănuri?

La Michaelmas, acu' vreo doișpe' ani, cumpărase niște piei de la mine, la târg.

-Domnu' vraci n-a uitat.

-Erau blănuri bune. Dar nu mai crești reni?

Nu, tai copaci și păzesc linia de telegraf. Trăim în munți. Pe-atunci aveam ceva reni. Și oi și vite, până-n primăvara trecută, da' s-au... dus.

-Și nevasta ta-i bolnavă..

-Trebuia să nască, da' atunci a luat foc grajdu'. A pierdut copilu'. De-atunci a căzut la pat.

-Înțeleg.

-Așa că, dacă-ar putea domnu' Vraci să vină, o să știm să-l răsplătim cum se cuvine. E necaz de viață și de moarte.

Da' el știa asta dinainte, am văzut eu bine, și numa' atât a zis:

-Mănâncă să te sature, Andreas. Mai târziu Marit o să-ți găsească un pat să dormi și mâine dis-de-dimineată pleci înapoi acasă. Am să vin și eu în trei – patru zile.

O să vină și-o să alunge morții. N-ai grijă.

(Andreas se ridică, se duce la ușă, o deschide, se uită afară, ascultă și o închide la loc. Se îmbracă.)

Trebuie să mă duc acu'.

Trebuie să curăț trecătoarea.

(Așează lângă ea cafeaua și un vas cu pește sărat, uscat.)

Ar fi bine să cauți să bagi în tine ceva de mâncare.

(Andreas se îmbracă și iese.)

SCENA 2 (Johanna.)

JOHANNA

(Ridicându-și încet partea superioară a corpului. Privește spre vatră.)

Nu rabzi să stai aici decât când dorm..

(Privește vasul și cana de tablă.)

Ar fi bine să cauți să bagi în tine ceva de mâncare.

Știi ce e-n adâncu' nimicului?

Trebuie să mă duc acu'.

Nici acolo nu-i nimic.

Trebuie să curăț trecătoarea.

Știi ce e-n adâncu' ghețurilor?

Ia, bea.

Întuneric. Și-acolo.

Ce?

Vorbeam de moarte.

Eu vorbeam de cafea..

(Se apucă de piept. O doare. Ascultă.)

E vocea din ape. Uneori, în lumina zorilor, po' să-i vezi ochii roșii prin pâcla înghețată a mlaștinii. Din când în când ea vede ochii mortului.

(Privește spre ușă.)

Sirena mă apără. O să vină când e vremea. O să aibă grijă de mine când eu n-o să mai pot. Ei cred că femeile pe moarte au un miros scârbos, da' ele miros a mare. Sirena le păstrează secretu' frumuseții.

(Are iar dureri de piept.)

Frig.

Durează ceva până te stinge-ntunicu'.

(Se învelește până peste cap, cu o pătură, așa cum se învelesc cadavrele.)

Tihnă pe veci.

(Murmură un cântec. Din ce în ce mai încet.)

Tihnă.

SCENA 3.
(Johanna, Vrăjitorul, Andreas.)

(Johanna doarme liniștită. Un zgomot violent rupe tăcerea când ușa se deschide pe neașteptate. Lumina dimineții se transformă în lumină plină, de amiază. Johanna se ridică brusc și țipă. Vrăjitorul, care intră tropăind greu pe podea, o aude țipând, fără ca ea s-o știe. Vrăjitorul își scutură zăpada și gheața de pe cizmele de piele uriașe și de pe rucsac. O observă pe Johanna.)

VRĂJITORUL

Bună dimineața! Asta da furtună azi noapte!

(Traversează camera spre ea.)

Și-așa deci, ți-e rău!

(Ea încearcă să răspundă, dar nu poate.)

Deh, e mult rău prin jur. Microbi, boli, degerături. Da' acum ai un musafir. Trebuie să te ridici și să faci cafeaua.

(Ea se apucă de piept.)

Ce?

JOHANNA

(Neagă din cap.)

N-am zis nimic.

VRĂJITORUL

Ce?

JOHANNA

(Arată spre piept.)

Doare.

VRĂJITORUL

Nu ești Johanna Isaksen?

JOHANNA

Ba da.

VRĂJITORUL

Nevasta lui Andreas Isaksen?

JOHANNA

Da.

VRĂJITORUL

Stăpâna casei?

JOHANNA

Da.

VRĂJITORUL

Ești doamna Johanna Isaksen. Ți-a venit un musafir care-a făcut tot drumu' tocma' din fiord, prin furtună și-ntuneric, ca să te-ajute pe tine, și tu nu vrei să te ridici să faci o cafea!

JOHANNA

Ba da.

VRĂJITORUL

Ba da? Da' n-o faci!

(O ridică de umeri și o trage spre ibric. O ține strâns, încleștat.)

VRĂJITORUL

Ai uitat cum se face?

(Intră Andreas.)

JOHANNA

Lasă-mă!

ANDREAS

Domnu' doctor!

JOHANNA

Lasă-mă!!

ANDREAS

Ți-e mai bine?

JOHANNA

Nu!

VRĂJITORUL

Bună dimineața, Andreas Isaksen! Am fost pe drum toată noaptea, mi-e foame și mi-e sete și, Dumnezeu, cred că mi-a degerat și-un deget. Și nevastă-ta refuză să-mi facă o cafea! Ce fel de primire-i asta?

JOHANNA

Nu pot!

(Cade. Andreas vrea s-o ajute, Vrăjitorul îl oprește.)

VRĂJITORUL

O gospodină trebuie să-și primească musafirii cum se cuvine, mai ales dacă-i vorba de un taumaturg celebru!

ANDREAS

Da' e căzută la pat! Îmi pare rău că n-am fost aici.

VRĂJITORUL

Nu, acum-a-i căzută la podea. E o diferență, nu? Ridică-te, femeie, de una singură, și fă niște cafea pentru doctor.

JOHANNA

Nu pot.

VRĂJITORUL

Dar nici n-ai încercat!

(Andreas dă s-o ajute. Vrajitorul îl oprește.)

ANDREAS

Așa dureri are! E bolnavă de moarte!

VRĂJITORUL

Poți să crăpi pe mare, strivit de stânci, de gripă, de cuțit, dar n-am văzut încă pe nimeni să-și dea duhul de la făcut o cafea. Tu ai văzut?

(Johanna zace pe podea. Încearcă să se târască spre pat. Vrajitorul o oprește. După mult timp ea se ridică, încet și cu grijă. Cade, se ridică din nou. Cu chiu cu vai, reușește să pună ibricul la fiert, apoi se întoarce în pat. Pare epuizată.)

JOHANNA

Îmi plesnește inima.

VRĂJITORUL

Ești sigură?

ANDREAS

Domnu' doctor n-a-nțeles. Johanna-i bolnavă rău. Nu-s numa-nchipuiri, dacă-așa socoate domnu' doctor.

VRĂJITORUL

Știu că-i bolnavă, doar de-aia am venit.

ANDREAS

Un zgomot cât de mic și-i crapă capu' de durere.

(Vrăjitorul începe să tușească violent,răgușit. Umblă prin cameră tușind și făcând mult zgomot. Se oprește lângă patul Johannei, tușind foarte aproape de urechea ei.)

ANDREAS

Să-mi fie cu iertare, da' domnu' doctor nu se cade s-o chinuiască-așa! Să vină să tușească-aici!

VRĂJITORUL

S-o chinuiesc? Doar nu vrei să tușesc în fața focului, asta chiar c-ar fi groaznic, nu-i așa? Și dincolo-i prea aproape de ușă. Eu trec prin microbi, prin boli, prin ger și, după toate astea, el îmi cere să stau să tușesc în curent! Sper că știi că făcătoru' de minuni nu poa' să facă minuni pe el însuși? Singuru' leac e cafeaua!

(Andreas se duce la ibric să facă el cafea.)

Nu. Cum se poate să nu știi? Cafeaua trebuie s-o facă stăpâna casei, cu mâinile ei. Voiăștia de la munte chiar n-aveți habar de nimic?

(Vrăjitorul continuă să tușească.Andreas o ajută pe Johanna să termine de făcut cafeaua.O face el însuși, dar folosind mâinile ei. Vrăjitorul nu-i oprește. Cei doi părăsesc cafeaua ca s-o lase să se-așeze. În scurt timp, Vrăjitorul își toarnă cafea și tusea lui se oprește. Andreas o cară pe Johanna înapoi în pat.)

VRĂJITORUL

Nu, din câte văd, noiăștia de jos, din fiord, suntem mai luminați la minte. Păi acolo, pe timp de vară, vin rușii. Trag la mal tot felu' de vapoare. Îți mai iese-n cale câte-un străin, unu' care studiază plantele și împușcă păsările. Una peste alta, avem contacte cu străinii. Și p'ormă nici eu nu-s un fitecine. Știu o grămadă de lucruri despre cafea. Stimulează sistemu' nervos și vindecă multe chestii. Eu o fac groasă ca smoala. Da' și dacă-i slabă, nu-i nimic, mai beau vreo două-trei.

(Își toarnă încă o cană de cafea. Îi savurează mirosul și privește în jur în timp ce vorbește, studiind toată încăperea.)

Bobu' de cafea e sămânța unui arbore care crește într-o țară unde-i atâta căldură și atâta soare că oamenii de-acolo n-au nevoie să poarte nici un fel de haine. Și umblă-n

pielea goală! Boabele se usucă la soare, după care se tescuiesc între două tobe de lemn, ca să le cadă cojile. Apoi, se aleg cele mai bune boabe și se coc în cuptoare gigantice.

(Își toarnă a treia cană de cafea. Îi studiază cu atenție pe Johanna și Andreas.)

Fantastic, nu-i așa? Cafeaua-i o bucățică amară de soare și căldură, trimisă de puterile luminii, în colțu' ăsta de lume înghețat. Slavă Domnului.

(Pune cana jos. Bate din palme.)

(Bea. Andreas, care nu a observat ce face Vrăjitorul, își toarnă o cană de cafea. Johanna râsuflă greu.)

ANDREAS

Cred că n-am lămurit eu lucrurile bine. Johanna a trecut prin multe suferinți în vremea din urmă.

VRĂJITORUL

Johanna!

(Pe punctual să adoarmă, tresare.)

Nu trebuie să-adormi acum!

(Vrăjitorul găsește un lighean, toarnă apă în el și împrășcă spre fața Johannei.)

JOHANNA

Înecată-n beznă. O să fie liniște.

ANDREAS

Ce naiba faci?

VRĂJITORUL

Nu trebuie să doarmă!

ANDREAS

Ești aici ca s-o vindeci, nu ca să-i faci mai mult rău!

VRĂJITORUL

Am fost invitat să fac o minune! Aștept să fiu tratat cu respect!

ANDREAS

Domnu' doctor are tot respectu' meu.

VRĂJITORUL

Trebuie s-o privesc în ochi!

ANDREAS

Da' domnu' doctor n-are dreptu' să se poarte-așa hain cu-o biată femeie bolnavă.

(Vrăjitorul stă în picioare lângă ea, o ține ridicată și o privește lung în ochi. Ea încearcă să-i arunce în față polonicul din lighean.)

JOHANNA

O s-o ia dracu' pe nevastă-ta, Andreas, și-un diavol o să-i fie vestitoru'.

VRĂJITORUL

Ascultă, Andreas, inima asta n-a plesnit!

JOHANNA

Vraciu-i un diavol.

VRĂJITORUL

Așa-i, Johanna?

JOHANNA

Vraciu' zice c-are putere peste morți, da' morții au putere peste el.

(Johanna izbucnește în lacrimi. Andreas își acoperă fața cu mâna. Vrăjitorul se uită la palmele lui.)

Vraciu' e vestitoru' morții.

(Johanna continuă să plângă. După un timp tace.)

VRĂJITORUL

Ai niște spirt?

ANDREAS

Spirt?

VRĂJITORUL

(Își desface palmele, arată că sângerează. Sângele picură pe masă.)

Tre' să mă curăț pe mâini.

ANDREAS

Ce-i asta?

VRĂJITORUL

L-am întrebat pe stăpânu' casei dacă are niște spirt.

ANDREAS

Da, în odaia din spate, de la hangar. L-aduc eu.

VRĂJITORUL

Nu, mulțumesc, prefer s-o fac eu.

(Pornește spre ușă)

ANDREAS

Da' de ce curge sânge din mâinile lu' domnu' doctor?

(Vrăjitorul iese.)

SCENA 4.
(Vrăjitorul, Andreas. Johanna dormind.)

ANDREAS

Nu știu cine-i Domnu' Vrăjitor.

VRĂJITORUL

Da' tu, știi cine ești?

ANDREAS

Umblă-atâtea vorbe. Tare m-am mai codit. Da' când m-au poftit să intru-n casa aia mare și plină de lumină de lângă fiord... peste tot atâta aramă. Obrazuri zâmbărețe. Fețe-nțelepte.

VRĂJITORUL

Poate-i mai înțelept să stai departe de oamenii care-ți plac. Nu știi când le țâșnește sângele din palme.

ANDREAS

Tot ce știu e că nu-i lucru curat.

VRĂJITORUL

Știi la ce te gândești. Nu-i nimic. A fost cândva o fată care a promis să vină slujnică la Vrăjitor. Dar când a auzit taică-su, a zis: Vrăjitoru-i primejdie mare, n-ai de un' să știi ce poa' să-ți facă.

Așa că s-a dus cu taică-su la pescuit. Da' văzând el, Vrăjitoru', că n-a venit fata când trebuia, s-a înfuriat.

Era pe-acolo un pescar care trăgea pește după pește. Da' fata și cu taică-su nu prindeau nimic. Trece pe lângă ei un bătrân cu păru' alb și zice:

-N-o să prindeți decât numa' strigoii Vrăjitorului. Mergeți 'napoi la mal! Și dacă vă dă careva de băut, să nu primiți.

Când au ajuns înapoi pe uscat, mulți i-au poftit la băutură, da' ei n-au primit. Apoi, când au ieșit din cârciuma de pe mal, a venit la ei omu' cu păru' alb. Avea-n mână o sticlă de băutură, și-a ridicat-o-n lumina soarelui de toamnă. Și-n ea l-au văzut pe Vrăjitor. Apoi omu' cu păru' alb le-a zis că-acuma pot să meargă la pescuit, că el o să-alunge vraja.

A doua zi după asta, a trebuit să merg cu barca dincolo de fiord. În urma mea, apare o balenă. Am început să vâslesc așa de tare, că-mi sângerau unghiile. Și când să-ajung la țarm, balena sare la mine; noroc că era apa prea mică.

Oricum, până să se lase păgubașă, am apucat să văd înăuntru, în pântecu' ei, până-adânc, în fund de tot. Și mi-am dat seama deodată că-am să mor. Poate că nu pe loc, da' precis că-am să mor.

Atunci a fost prima dată-n viața mea când am simțit ce-i frica. Când am ajuns acasă, am căzut în genunchi.

-O, dumnezei atotputernici și milostivi, din toate-mpărățiile pământului! Până și-un vrăjitor poate să fie rumegat de-o balenă, ca un șoricel ronțait de plug. Nu-s nimănu dator cu nimic, da' parcă văd ziua de mâine, când o să zic:

"Nu trece peste mine! Doar vezi că-s orb, vezi doar! Dă-mi niște miez de pâine și niște cârpe, să-mi oblojesc rănile!"

Și de-acum înainte, am să-alung rău' de la mine, și niciodată n-am să-mi mai folosesc puterile pentru binele meu.

N-a fost un legământ. A fost un jurământ.

De-atunci, vindecătoru' a-nceput să fiarbă licori ca să rupă blesteme și să-i facă pe hoți să uite cum se fură. Iar oamenii necăjiți veneau la el, și el îi ajuta pe toți.

Și totuși, din ziua-n care Vrăjitoru' a-nceput să facă fapte bune, oamenii au început să se teamă de el.

SCENA 5. (Vrăjitorul, Andreas. Johanna dormind.)

ANDREAS

Friguri.

VRĂJITORUL

Ce?

ANDREAS

Johanna are friguri.

VRĂJITORUL

Chiar așa?

ANDREAS

Te rog, uită-te la ea.

VRĂJITORUL

Nu-i nevoie. Te cred. E normal să aibă friguri.

ANDREAS

Da, da' ce-nseamnă asta, că are friguri?

VRĂJITORUL

Probabil că doar atât. Că are friguri. N-are nici un înțeles mai adânc.

ANDREAS

De obicei n-are friguri.

VRĂJITORUL

Mă bucur s-aud asta.

ANDREAS

Păi... fă ceva!

VRĂJITORUL

Crezi că-i așa simplu pentru un făcător de minuni să oprească omu' dacă vrea el să aibă friguri?

ANDREAS

Arată tare rău bolnavă.

VRĂJITORUL

Oamenii cred că dacă fac minuni, pot să fac orice.

A fost odată un mut. Pe care l-am făcut să vorbească trăgându-l de limbă și băgându-l în sperieți cu un crab. Părinții lui au fost în culmea fericirii, așa că mi-am luat banii. Pe urmă, mama băiatului mi-a zis că pe mama ei, care era foarte bătrână, o mâncau păduchii-așa tare, că nu lăsa pe nimeni să doarmă-n casa aia. Baba se scărpină pân' la sânge, țipa și urla, cât era noaptea de lungă, și nimeni nu putea să închidă un ochi, care va să zică, a doua zi, toate muierile se luau la harță. Și tot așa.

- Da' oare nu se duc copiii la școală? Și, dacă se duc, nu primesc ei oare un mic dar, într-o pungă de hârtie, de Crăciun? O bucățică de zahăr, un biscuie și o bucată de săpun? Copiii mei primesc, ca și alții, din câte știu eu.

Ei bine da, știau și ei. Păi atunci, de ce n-au frecat-o pe babă pe scalp cu apă caldă și unu' din darurile alea de la pastorii din sud? Știi de ce? Fin'că *rătăciseră* daru'. Și fin'că nu știau la ce-i bun, nici nu l-au mai căutat dup'aia. Așa că stăteau bine mersi și vroiau să fac eu o *vrajă* să-alung păduchii, fără să facă ei nici cel mai mic efort ca să găsească săpunu'. Știi, pentru o clipă, mi-am dorit să le-amuțescă băiatu' la loc.

JOHANNA

(Tresare brusc, se ridică în șezut și vorbește cu cineva imaginar.)

E gol și rece.

ANDREAS

Johanna! Suntem aici, nu-i nici o primejdie!

VRĂJITORUL

De-atunci n-am mai auzit de ei.

JOHANNA

O să primească o floare.

(Se culcă la loc.)

VRĂJITORUL

Multe neazuri se curăță cu apă și săpun.

ANDREAS

A adormit iarăși.

(Andreas traversează camera spre chicinetă și pregătește de mâncare.)

Abia mănâncă. De-aia doarme-așa mult.

VRĂJITORUL

Cine?

ANDREAS

Johanna! Tot timpu' sare-așa, prin somn.

(Aduce pește uscat, ulei de pește și cafea. Andreas și Vrăjitorul stau pe bancă. Vrăjitorul mănâncă lacom din pește, pe care îl înmoaie în ulei. Andreas îl privește.)

Apoi vorbește de cireadă și de oameni înecați. Zice că merge-n vizită la moarte, noaptea.

VRĂJITORUL

Frigi căpățânile uscate pe tăciuni?

ANDREAS

Ce?

VRĂJITORUL

Căpățâni de cod fripte. Ai încercat asta vreodată?

ANDREAS

De ce să-l frigi pe tăciuni?

VRĂJITORUL

Fiindcă-i bun.

ANDREAS

Bun?

VRĂJITORUL

La noi, în fiord, căpăţânile se frig pe tăciuni. La fel și spinările, cu toate oasele de pe ele. Înfăşurăm eglefin proaspăt, cu ficat, pe o țepușă și-l coacem în foc. Și dup'aia fierbem ficatu' în untură, amestecată cu poama momitei.

ANDREAS

Așa.

VRĂJITORUL

Nu prea se pricep oamenii să facă mai mult de-un fel de mâncare. Hai două.

ANDREAS

Oh, noi mâncăm carne de ren și sângerete – când tăiem câte-un bou.

VRĂJITORUL

Normal.

ANDREAS

Și vara avem păstrăv din lacuri, somon din râuri, da' și carne dulce de iepure.

VRĂJITORUL

Nu vorbeam de darurile naturii, Andreas. Ai un hangar plin cu cărnuri uscate și sărate. Alții n-au decât pește. Da' sunt sute de feluri în care poți găti o mâncare.

ANDREAS

Mâncarea-i mâncare.

VRĂJITORUL

Astea-s cuvinte de om care n-a mâncat decât mâncare de-un fel.

ANDREAS

Nu vreau să-ncerc tot felu' de feluri de mâncare. Vreau să-mi umplu burta.

VRĂJITORUL

Poate că Johanna nu vrea să se facă bine.

ANDREAS

Poate că Vrăjitoru' să aibă drept să gândească la mai multe ca alți oameni, da' să fie cu băgare de seamă ce spune.

VRĂJITORUL

Un om care n-a gustat decât un singur fel de viață, și nu i-a plăcut gustu', poate să ajungă să nu-și mai dorească decât noaptea cea veșnică.

ANDREAS

Dacă mâncarea noastră nu-i bună pentru domnu' doctor, n-ai ce-i face, asta e. Da' de plătit, o să fie mai mult ca bine plătit, în tot cazu'.

VRĂJITORUL

Peștele tău a fost bun, ca să nu mai zic de ulei.

ANDREAS

Nimeni nu vrea să moară.

VRĂJITORUL

O haită de lupi ți-atacă ție calu'. Fiarele-ți smulg mâinile și picioarele și pleacă. Zaci la pământ sângerând,- dar conștient, distrus – și știi că poa' să dureze ore-n șir până să-ți găsești odihna veșnică. Ce-alegi, să suferi ore-n șir sau să mori pe loc?

ANDREAS

Johanna nu-i mursecată de să-și dea duhu'. Omu' are sădită-n el râvna de-a trăi.

VRĂJITORUL

Da, da-ntr-o bună zi tot murim, de-aia creatoru' a sădit în noi și râvna ast'laltă. Și când vine timpu' să plece lupii de la tine, cu burțile pline și gurile șiroind de sângele tău, iar tu rămâi singur, atunci nu mai vrei decât să vină noaptea veșnică.

ANDREAS

Da' domnu' vrăjitor măcar nici pulsu' nu i-a luat până-acu'!

VRĂJITORUL

Da' nici n-am omorât-o, încă. Da' ia gândește-te ce-ar fi dacă ar fi nevoie să facem asta, ca s-o scăpăm de suferință. M-ai ajuta?

ANDREAS

Asta e o ticăloșie!

VRĂJITORUL

Vino-ți în fire, omule! N-am zis că vreau s-ajungem la asta.

(Lungă pauză.)

ANDREAS

Era o capră cu barba albastră, sus la han, și tot sărea p'acolo și-i împungea cu coarnele pe copii. Sverre și Trygve i-au dat o oală de spirt alb, care-l ținea ei în hangar. Mai întâi capra s-a potolit și s-a muiat. Mai apoi i-a luat la fugă pe copii, care numa' cu greu a scăpat. Și la urmă a tot luat în coarne un mestecăn, până-a prins-o somnu'. Când a venit gospodarul și-a dat de capra care zăcea ca moartă și puțea, a vrut s-o omoare. Credea că-i bolnavă rău. Abia a putut băieții să-l oprească. Că deh!, îi zgândărea ea capra-ntr-una cu coarnele, da', la urmă, era prietena lor.

(Pauză.)

Așa-i, tot vorbește-ntr-una de moarte. De după necazu' de vara trecută parcă i s-a făcut farmece. Am gândit că poate-i ceva știut sminteala ei. Vreun blestem, ceva, care s-o izbăvi.

VRĂJITORUL

De mult nu ți-ai mai lustruit ibricu'.

ANDREAS

Da. De la Crăciun, bag seama.

VRĂJITORUL

Și ce culoare are la fund?

ANDREAS

Negru, cu arsură, cum alta?

VRĂJITORUL

(Face o mișcare.)

Acum lucește iar.

(Andreas rămâne pe loc un timp. Apoi se duce-n grabă la ibric și-l ridică astfel încât fundul lui să fie vizibil. Strălucește. Vrăjitorul respiră greu.)

Pune-mi mâna pe inimă.

ANDREAS

(Punându-i mâna pe piept.)

Grozav mai bubuie.

VRĂJITORUL

E tare obositor să faci minuni, chiar și-una d-asta simplă și stupidă. Altfel n-aveam eu nevoie să-mi iau slugi în casă.

ANDREAS

Nu.

VRĂJITORUL

Așa că-ți dai seama ce-ngrozitor de greu e să faci minuni pe *oameni*.

ANDREAS

(Se uită la ibric.)

De bună seamă că așa-i, cum zice domnu' doctor.

VRĂJITORUL

Ce zic oamenii de leacurile mele?

ANDREAS

Că nu dau greș niciodată, așa s'aude.

VRĂJITORUL

Nu-i adevărat.

(Brusc, focul se-ntetește pălălaie.)

SCENA 6. (Johanna, Vrăjitorul, Andreas.)

(Vrăjitorul lângă patul Johannei. Andreas stă în fundul scenei.)

VRĂJITORUL

Johanna!

(Se agită o vreme. Apoi din ce în ce mai slab. După un timp deschide ochii.)

JOHANNA

Pleacă.

VRĂJITORUL

Dacă-ar fi după mine, pe loc mi-aș pune șaua pe cal și-aș zbura ca gându-napoi la oamenii ăia prietenoși și tuberculoși din fiord.

JOHANNA

Așa să faci.

VRĂJITORUL

Numa' că altceva i-am promis lu' bărbat'tu.

JOHANNA

Du-te.

VRĂJITORUL

De ce-l chinui așa pe Andreas?

ANDREAS

Ce?

(Andreas e pe punctual de-a interveni, dar se abține.)

JOHANNA

Scapă-mă de el, Andreas.

VRĂJITORUL

De ce-l chinui pe Andreas?

JOHANNA

Îl chinui pe Andreas?

VRĂJITORUL

Acum doiș'pe ani vindea blănuri la târg, era bronzat, chipeș și mândru. Acum e palid ca un vierme și-l apucă tremuriciu' numa' dacă ridică omu' mâna să se scarpine-n cap. De ce nu ți-e drag de bărbat'tu?

JOHANNA

Doamne. Nu mi-ajunge câte dureri am?

VRĂJITORUL

Normal că ai dureri. E dureros să trăiești. Și pe Andreas îl doare. Și pe mine.

JOHANNA

E-atâta-ntuneric.

VRĂJITORUL

Da, iarna-i cam întuneric.

JOHANNA

Nu știi decât să-ți râzi de oameni.

VRĂJITORUL

Ce fel de-ntuneric?

JOHANNA

Nu știi decât să vorbești. Am obosit.

VRĂJITORUL

Nu știi decât să obosești! Pentru ce trăiești?

JOHANNA

N-o să mai trăiesc mult.

VRĂJITORUL

Păi, pe când evenimentu'?

JOHANNA

O să iasă din mare și-o să mă ia.

VRĂJITORUL

Nu mai spune! Și cin' să fie personajul'?

JOHANNA

Sirena.

VRĂJITORUL

Oh, deci așa. Și cine-i domnița asta?

JOHANNA

Are coada ca de pește și cântă. O să mă ia-ntr-un vârtej și-o să mă ducă-adânc de tot.

VRĂJITORUL

Păcat. Ești încă o femeie foarte frumoasă, Johanna.

JOHANNA

Andreas, dă-l afară imediat!

VRĂJITORUL

Nu ți se pare ciudat că din toate răutățile pe care ți le-am spus, asta-i cea mai rea?

JOHANNA

Nu-ți râde de mine. Put a moarte.

VRĂJITORUL

Ca ciurărea care crește-n voia ei pe sub lumea asta de munți de gheață. Dacă-o mănânci te-apucă crampele și te zvârcolești în chinuri. Dacă-o amesteci cu alte leacuri, gustu-i dispăre și poți să scurtezi cu ea suferințele unui ren rănit. Rușii-au botezat-o Ruin. Da' eu o fierb în apă și-o dau la bolnavi s-o bea, dacă au gripă, febră, tuse măgărească, tensiune, difterie și dureri în piept. Face bine la reumatism, dacă speli locurile inflamate cu sucii ei, și dacă inhalezi aburul acestei flori albe, pe care Bunul Dumnezeu, sau cine-o fi el, ne-a dat-o, în marea lui mărinimie, poți să scapi și de bășici. Așa cum a lăsat-o mama natura, floarea-i albă, de-un alb strălucitor și

nevinovată ca adierea vântului. Tu ești ca ciumăreaua. Andreas te bea în fiecare zi și se zvârcolește-n chinuri groaznice, da' eu văd cât ești de frumoasă.

JOHANNA

Vorbe.

VRĂJITORUL

Ai vorbit cu moartea acuma când dormeai?

JOHANNA

Învoiala cu-ntunericu' e-o taină pentru om.

VRĂJITORUL

E despuiat și-nfrigorat, da' de ce să-și fi luat el o floare?

(Ea reacționează printr-o criză violentă. Se luptă cu Vrăjitorul)

VRĂJITORUL

N-am de gând să te-ajut să trăiești ca până-acum. Johanna aia nu mai există.

JOHANNA

Du-te de-aici!

VRĂJITORUL

Să vedem dacă putem să găsim una nouă.

JOHANNA

Du-te.

VRĂJITORUL

Dacă nu, atunci o să te ajut să mori.

JOHANNA

Ești orb, nu vezi în jur? Casa asta-i plină de sânge.

VRĂJITORUL

Ce știi tu despre moarte mi-ar putea fi de folos ca să-i ajut pe alții. Care vor să trăiască.

JOHANNA

Cine are habar ce-i moartea, nu vorbește-n dodii de ea.

VRĂJITORUL

Spune-mi ce-ai visat.

JOHANNA

N-ai putere nici cât ăla care umblă-aiurea, cu sacu' plin de tigve să scoată oamenii din minți ca să-i dea adăpost de-o noapte. Tu n-ai habar de moarte.

VRĂJITORUL

Spune-mi tu atunci.

JOHANNA

Nu ești nici un vrăjitor.

(Focul se-aprinde pălălaie. Johanna tresare și privește-n vatră fascinată, de parcă-ar fi văzut pe cineva acolo.)

VRĂJITORUL

Spune-mi despre moarte, cât mai ai un strop de vlagă-n tine.

(Pauză.)

JOHANNA

Samuel trece muntele.

(Pauză.)

Nu mă-ntrebi cine-i Samuel?

VRĂJITORUL

No, știu cine-i Samuel.

JOHANNA

Nu știi.

VRĂJITORUL

Ba da, trece muntele. Nu-i văd fața, numa' spatele. Da' cred că face cale-ntoarsă.

JOHANNA

Nu, ceva-l trage.

VRĂJITORUL

Da, spre pădure.

JOHANNA

Nu, spre mare. Se oprește, se apleacă și ia de pe jos o buca' de piele dintr-un stăvilar. O ridică, și-aude cum pielea plânge:

-Mama. Mama m-a-necat.

(Johanna izbucnește-n lacrimi.)

VRĂJITORUL

Urletu' mării care-l auzi prin somn poa' să-ți înghețe sângele-n vine.

JOHANNA

Mama.

VRĂJITORUL

Da' știi tu, Johanna Isaksen, că nici pentru ei, pentru spirite, nu-i deloc ușor?

JOHANNA

Așa vorbesc eu cu moartea.

VRĂJITORUL

Ce ușor ne-apucă mila de noi când ni se-arată morții. Da' adevăru' e că uneori le face bine să mai întâlnească câte-un suflet viu. Și-i apucă disperarea când văd că noi o luăm la goană,-ngroziți.

JOHANNA

Morții nu suferă. Morții nu suferă.

VRĂJITORUL

Ba da, Johanna.

JOHANNA

Nu, morții nu suferă!

VRĂJITORUL

Bolnavii au dureri mari. Cine are sufletu' bolnav se chinuie. Da' omulețu' ăla, care-i vorbește lu' Samuel din bucata de piele, sărăcuțu', și pe care l-a-necat mama lui, are o durere și-un dor pe care noi, ăștia de pe Pământ, nu ni-l putem închipui.

JOHANNA

Asta nu știi. N-ai cum să știi așa ceva.

VRĂJITORUL

O babă-avea un vițel care niciodată nu vroia să se-ntoarcă de la pășune. Se duce ea la urs și-i zice: omoară-mi vițelu' ăsta. Nu mi-a făcut nici un rău – răspunde ursu'. Așa că se duce ea la om și-i zice: împușcă ursu ăsta. Nu mi-a făcut nici un rău – răspunde omu'. Atunci se duce la copac: strivește-l pe om. Nu mi-a făcut nici un rău – zice copacu'. La foc: să arzi copacu'. Da' focu'-i răspunde la fel. La apă: stinge focu'. La câine: bea apa. La funie: spânzură câinele. La șoarece: roade funia. La pisică: mănâncă șoarecele. Și, ce să vezi, pisicii-i era foame și-a mâncat șoarecele. Da' atât. Altceva nu s-a-ntâmpat. Iar răzbunarea femeii s-a dus de râpă. Spiritul șoarecelui, disperat că i se curmă firul subțire al vieții, s-ar fi năpustit asupra funiei și-ar fi făcut-o zdrențe, dacă-ar fi putut. Da' ce poa' să facă un șoarece mort? Morții nu prea au ce face, doar să pâlpaie ca niște umbre, undeva departe, în visele noastre. Da' tu ești vie și-acum poți să scormoni jaru'.

(Focul s-a stins. Vrăjitorul o ridică și o împinge spre vatră. E foarte slăbită. Andreas vrea s-o ajute, întinde brațele, dar renunță. Vrăjitorul o trage spre foc, ia chibrit și surcele, se depărtează și o observă. Ea se clatină, cade în genunchi și, în pofida durerii, încearcă să aprindă focul. După un timp, se aprinde. Ea se liniștește puțin.)

VRĂJITORUL

Ăsta-i focu' vieții, Johanna Isaksen. Acum trebuie să-mi spui adevărul.

SCENA 7. (Johanna, Vrăjitorul, Andreas.)

(Aceași situație ca la sfârșitul Scenei 6. A trecut o bună bucată de timp fără ca vreunul din ei să spună un cuvânt.)

VRĂJITORUL

Așa se-ntâmplă când te uiți în foc, uiți de tine. Spune-mi de celălalt foc.

JOHANNA

(Se apucă de piept.)

Iar începe.

VRĂJITORUL

Vreau să-aud de celălalt foc.

JOHANNA

Când aud glas de om îmi ia foc inima.

VRĂJITORUL

Las' să ardă.

JOHANNA

Trebuie să mă-ntind în pat.

(Rămâne întinsă pe podea.)

VRĂJITORUL

Te-ai întins destul în patu' ăla.

JOHANNA

N-aș mai fi nicăieri, dacă nimeni nu mă vrea acolo.

VRĂJITORUL

E august. Noaptea sunt ca asfințitu' și diminețile-s calde. Tu dormi, Johanna. Andreas se trezește, da' tu rămâi în pat. Andreas iese din casă, o ia prin pădure. Unde-ai plecat, Andreas?

ANDREAS

Ce?

VRĂJITORUL

E august. Stai în curte. În seara asta o să-ți ia foc grajdu', da' acum e dimineață.

ANDREAS

Ce folos să vorbim de asta?

VRĂJITORUL

Te duci oare la grajd, să mulgi vacile?

ANDREAS

Nu, Johanna mulgea vacile.

VRĂJITORUL

Ce-ai zis?

ANDREAS

Johanna mulgea vacile!

VRĂJITORUL

Cum Johanna? Cu burta pân' la nas și copilu' pe vine, tu dai fuga la grajd să mulgi vaca? Din câte știu eu, o muiere gravidă-n ultimu' hal nu umblă creanga prin grajduri să tragă vacile de țâțe!

ANDREAS

N-o vezi cât pătimește! Dacă ești cine zice că ești, izbăvește-o de blestemu' naibii!

VRĂJITORUL

Dacă nu-ncetezi să mă bați la cap și să-mi dai ordine, Andreas Isaksen, te dau afară.

ANDREAS

Nimenea nu mă dă pe mine-afară din casa mea.

VRĂJITORUL

Atunci am să te preschimb într-un boț de sare.

ANDREAS

Ce?

VRĂJITORUL

N-ai auzit de hoții ăia din port? M-au enervat, așa că i-am preschimbat în trei bulgări de sare.

ANDREAS

Nu.

VRĂJITORUL

Păi nici nu-i adevărat, da-i o poveste bună și mulți o cred.

ANDREAS

Te-am chemat fin'că Johanna-i bolnavă.

VRĂJITORUL

Ce-i cu picioru' tău, Andreas? Picioru' tău drept e mai greu decât stângu'. Se vede cu ochiu' liber.

(Andreas se uită uluit la picioarele lui.)

Nu te mișca și-o să treacă.

ANDREAS

(Încă uluit, dă să facă câțiva pași. Îngrozit, realizează că își târâie piciorul drept.)

Ce-ai făcut?

VRĂJITORUL

Stai jos și taci..

ANDREAS

(Se așează pe scaun) Picioru-i țapăn.

JOHANNA

Te-a luat în prada lui, Andreas.

VRĂJITORUL

Vreau să te gândești la dimineața aia caldă de august.

JOHANNA

Da' pe mine n-o să mă ia.

ANDREAS

Am ascuțit toporu'.

VRĂJITORUL

Ai ascuțit toporu'..

ANDREAS

Apoi m-am dus până-n dealu' de după stânci să isprăvesc pădurea de pini de colo.

VRĂJITORUL

Vinzi lemne la constructori?

ANDREAS

Da, iarna le duc jos, în satele de pescari.

VRĂJITORUL

Uneori mă bate gându' c-ar trebui să trăim în peșteri.

ANDREAS

În peșteri?

JOHANNA

E-un vierme. Viermii trăiesc în țărână.

VRĂJITORUL

Da, în peșteri.. Unu' din doi copii fac pneumonie-n colibele astea de paie, da' într-o peșteră mică, curată, de sus de pe culmi, în care se strecoară razele soarelui de primăvară, iar căldura pe care-o transpiră pământu'...

JOHANNA

Un șarpe care vrea să ți se bage sub piele.

VRĂJITORUL

...dar deh, noi nu săpăm peșteri, clădim case de lemn. Și de-aia doborâm copacii și tăiem crengile cât îi vara de lungă. Și pe seară vii acasă?

ANDREAS

Da, veneam acasă. Și când am ajuns la grohotiș...

(Pauză.)

...Mi-a mirosit un miros aparte.

VRĂJITORUL

De fum?

ANDREAS

Nu din capu' locului. Țin minte că-am gândit că mirosea bine, curios de bine. Mirosea a carne friptă.

JOHANNA

Cum po' să spui așa ceva?

ANDREAS

Fin'că așa e. Tre' să fim cinstiți, Johanna, că de nu, ne preschimbă-n bulgări de sare.

JOHANNA

Patru vaci și cinșpe' oi! Nu le-ai auzit cum zbiară. Ai gândit că miroase bine.

ANDREAS

Eu numa' răspund la ce mă-ntreabă.

JOHANNA

Tăceți, amândoi. Nu mai rabd. Nu mai po' să rabd.

(Focul izbucnește din nou pălălaie.)

VRĂJITORUL

Mulgeai vacile, Johanna. Ești în grajd. Andreas e dus în pădure. P'ormă ce faci?

(Pauză)

Răspunde, Johanna.

JOHANNA

Las animalele afară.

VRĂJITORUL

Să pască la soare. Și tu ce faci?

JOHANNA

Stau pe dâmb, în fața hangarului, ca să po' să stau cu ochii pe ele.

VRĂJITORUL

De ce?

JOHANNA

S'auzise că dau lupii târcoale pe la ferme.

VRĂJITORUL

Și tu vroiai s-alungi lupii?

JOHANNA

Oile miros lupii de departe și se-mbulzesc. Și-atunci eu mîn animalele-n grajd.

VRĂJITORUL

Și-a venit vreun lup în ziua aia?

JOHANNA

Nu, nici unu'. A venit Markus.

VRĂJITORUL

Așa deci, a venit Markus.

JOHANNA

Da. Markus a venit să ne vadă și-a plecat curând după-aceea.

ANDREAS

Markus era fratele meu. A murit de Crăciun. Era mereu zorit. Abia ce venea că se și ducea.

VRĂJITORUL

Unde?

ANDREAS

Umbla. Trecea pe la toți de p-aici din munți. Ducea un toiag în fiecare mână și-un sac plin cu gunoaie. Da' era curat. Și-oriunde se ducea primea câte ceva de-ale gurii.

VRĂJITORUL

Și tu ce i-ai dat în ziua aia, Johanna?

JOHANNA

Niște pâine și o pereche de mănuși.

VRĂJITORUL

O pereche de mănuși în mijlocu' verii?

JOHANNA

Împleteam mănuși. Tocmai le isprăvisem. Le-am dat lui. Dormea-n pădure. E ultima oară că-l văd, așa am zis. Așa arăta. Când l-au îngropat avea mănușile pe mâini.

VRĂJITORUL

Despre ce-ați vorbit?

JOHANNA

De mult nu-l văzusem. I-am zis că are barba lungă. A-ntrebat de Andreas. Am mers în casă. I-am dat niște cocă, pe-atunci făceam pâine. S-a bucurat, a zis că face un foc în pădure și și-o coace el singur. I-am dat mănușile. L-am rugat să m-ajute să bag animalele-n grajd, că eram obosită tare. A zis că le bagă el. S-a dus, și eu m-am întins în pat. M-au trezit animalele care urlau, și-am ieșit afară. Nu mai mi-aduc aminte ce-am văzut, decât gându' că acuma nasc, pe loc. Da' n-a fost nici un copil. Era mort.

VRĂJITORUL

Ai născut un copil mort?

JOHANNA

Da.

VRĂJITORUL

Grajdul ardea și tu stăteai în curte și nășteai un copil mort? Așa-i?

JOHANNA

Da.

VRĂJITORUL

Ia zi, cum se poate asta?

ANDREAS

Ce folos?

VRĂJITORUL

Bagă de seamă, că te las fără nici un picior.

JOHANNA

Nu știu de ce-a murit copilu' meu.

VRĂJITORUL

Markus, bătrânu' pribeag, pleacă cu cocă, chibrite și mănuși în sac, să coacă pâine. Da' mai întâi pune la copt animalele, adică dă foc la grajd.

ANDREAS

Markus era bătrân. Uita și unde e.

VRĂJITORUL

Va să zică-așa, Markus Isaksen e-așa de limpede la minte că poa' să mâne turma-n grajd, da' imediat dup'aia e-așa de tulbure la minte că dă foc la grajd. Johanna, cu toate că e-n luna a noua, mulge vaci, mână animalele și coace pâine. Tocmai a terminat de-mpletit o pereche de mănuși, nu pentru copilaș, pentru soțu' ei, că altfel n-aveau cum să-i vină lu' Markus, bătrânu' pribeag. O trezește din somn grajdu' care arde, se duce-n curte și se-apucă să nască. Ca prin minune, copilu' e mort. Ia zi, Johanna, când ai bănuit, pentru prima oară, că nu mai e viu? Copilu'.

JOHANNA

Nu știu, Nu mai mi-aduc aminte.

ANDREAS

Ziceai că-ai presimțit că-o să fie ceva necaz.

JOHANNA

Nu, n-am...

ANDREAS

Nu-ți mai aduci aminte?

JOHANNA

Nu-i mai pasă de mine la nimeni.

VRĂJITORUL

Și unde-ai îngropat copilu'?

JOHANNA

Ce?

VRĂJITORUL

Unde ți-ai îngropat copilu' mort din naștere?

JOHANNA

L-am aruncat în flăcări.

VRĂJITORUL

Și nu te-ai fript?

JOHANNA

Nu, am stat la depărtare și l-am aruncat peste oase. Și tu, Andreas, zici că mirosea bine!

(Are o criză de crampe și noi dureri, se zvârcolește, se târăște pe podea până la vatră și își bagă ambele brațe în foc. Andreas vrea s-o oprească, dar nu e în stare. Femeia se târăște spre lighean și își scufundă brațele în el. Se mânjește pe față cu funingine și se uită neajutorată la Vrăjitor. Zace grămadă pe podea. Încearcă să spună ceva, dar nu poate.)

ANDREAS

Acuma-nțeleg domnu' doctor ce grozăvie-i asta?

VRĂJITORUL

Da, Andreas.

ANDREAS

Gândesc că noi, ca bărbați ce suntem, n-avem cum înțelege... când mor copiii din naștere...

VRĂJITORUL

E chiar mai rău decât îți închipui.

ANDREAS

Mai rău?

VRĂJITORUL

Uneori, când vreo femeie amărâtă, săracă și nemăritată, e gravidă, se duce-n munți să nască copilu' și să-l omoare-n taină. Apoi, copilu' ucis rămâne aici, în pământ. Iar după șapte ani de stat în pământ, începe să le iasă-n cale drumeților, și ori urlă, cu urlatu' grozav al sufletelor nebotezate, ori plânge-n hohote ca orice suflet singur.

ANDREAS

Doar nu vrea să zică Domnu' Vrăjitoru' că Johanna și-a...

VRĂJITORUL

Nu. N-a omorât nici un copil vara trecută, pentru simplu' motiv că nu era gravidă câtuși de puțin. Cu nici un fel de copil, mort sau viu.

ANDREAS

Cum adică?

VRĂJITORUL

Te-a păcălit, Andreas. Din cine știe ce motiv bizar, te-a păcălit. N-a fost niciodată gravidă. Iar grajdu' a ars fin' că i-a dat foc chiar ea.

(Muzică.)

(Întuneric.)

ACTUL II

SCENA 8.

(Johanna, Vrăjitorul. Andreas intră după un timp.)

(Johanna zace în pat. Vrăjitorul stă lângă ea, așteptând-o cu răbdare, să se trezească. Femeia se trezește. Îl privește.)

JOHANNA

Unde-i Andreas?

VRĂJITORUL

Printre copaci.

JOHANNA

Ce-a zis?

VRĂJITORUL

Andreas e omul munților. Nu-i loc destul aici pentru toate gândurile lui. N-a zis nimic. Altă moarte te urmărește pe tine, Johanna. A cui moarte te bagă-n mormânt?

JOHANNA

Secretele mele le știe numa' Sirena.

VRĂJITORUL

Și-această fermecătoare făptură din adâncuri, care e-nțeleaptă și plină de virtuți, și care-i anunță pe bieții pescari că vine furtuna, îți dă ea voie să-ți minți bărbatu' că ești gravidă și să-i spui c-ai aruncat în flăcări pruncu mort?

JOHANNA

Nu-i e dat omului să judece pe om.

VRĂJITORUL

P'asta ai auzit-o la slujbă, când te duceai cu mama ta, ai învățat-o pe dinafară și n-ai înțeles-o niciodată.

JOHANNA

Sirena știe tot.

VRĂJITORUL

Sirena! Ia zi, mai are piromana asta care zace-aici, și pe care-o aperi cu-atâta nerușinare, are ea și alte ticăloșii de-ascuns?

JOHANNA

O să te blesteme! Blesteme!

VRĂJITORUL

O, vino, Sirenă, ce-ți ai sălașu-n adâncul apelor, vino și-arată-ne că te-ai dedat la foc, hai să-ți încerci puterea cu cel mai mare vrăjitor din lume!

(Se ridică, se duce la vatră, dă la o parte cu piciorul o piatră dinăuntru, începe să lupte cu o făptură imaginară, sare, dansează, cade, împunge cu bățul, se ridică, dă pe jos obiecte și le sfărâmă, devine din ce în ce mai sălbatic, ca și cum ar fi în stare și gata să doboare la pământ toată casa.

Johanna iese din pat, se târăște spre el, îl prinde în brațe, el o mătură din cale, ea se ridică iar, lovește cu piciorul, împunge, se dezbracă de o parte din haine. El se oprește.)

VRĂJITORUL

Sirena, Dumnezeu, Johanna, trei nume diferite pentru aceeași persoană.

JOHANNA

Nu vorbi de Dumnezeu. Știu căutătura asta.

VRĂJITORUL

Încearcă să mergi.

JOHANNA

Un diavol, asta ești.

VRĂJITORUL

Nu folosi cuvinte pe care nu le-nțelegi. Mergi.

(Johanna încearcă să meargă ca să-i facă-n ciudă, să-i arate că poate și singură, dar cade. Zace pe podea. El o încalecă.)

JOHANNA

Te admir, Vrăjitorule.

VRĂJITORUL

Tot rău' zace-n om.

JOHANNA

Te tăvăleşti în mocirla celor mai josnice patimi. Care-i prețu'? Viața ta?

VRĂJITORUL

Și tot ce-i mai bun.

JOHANNA

Și ce capeți în schimb? Nimic.

VRĂJITORUL

Sunt bogat.

JOHANNA

Puteai s-ajungi bogat mult mai ușor.

VRĂJITORUL

Le dai celor din jur ceva josnic și măreț, neînsemnat și prețios, înăbușit în bube și reumatism, blesteme și venin, puroi și scarlatină. Le dau tuturor un strop din tainele naturii, iar când se vindecă, și te asigur că aproape toți se vindecă, îmi dăruiesc recunoștința lor adâncă. Are omu' nevoie de mai mult decât atât, ca să trăiască?

JOHANNA

"Recunoștința lor adâncă". Și mai ziceai de vorbe-nvățate pe de rost. Nu-ți dăruiesc nimic alta decât bani, piei și prefăcătorie scârboasă. Scarlatina, blestemele și veninul... nu ești în stare să le ții piept, ai nevoie de cuvinte să te apere.

VRĂJITORUL

La-nceput a fost cuvântu'.

JOHANNA

Dumnezeu nu trăncănește atâta.

VRĂJITORUL

Fără cuvinte suntem ca pinu' și ca floarea de ciură și ca boul care arde de viu. Prin cuvinte putem s-ajungem la ceilalți. Dacă vrem. Cuvântu-i sfânt.

JOHANNA

Ești mai singur chiar și decât mine.

(Vrăjitorul e pe punctul de-a spune ceva, dar nu poate. E uluit. Pauză.)

JOHANNA

Ești cel mai singur om pe care l-am cunoscut.

VRĂJITORUL

Pe cine-ai omorât?

JOHANNA

Eram tineri. Andreas era așa de grijuliu. După aia a venit la noi, în cortu' din vale, Markus. Începuse dezghețu' de primăvară, sângele clocotea-n vine. El mânca inimi de ieruncă crude. Era altfel decât toți oamenii. Avea-n el toate anotimpurile. Mi-era frică de el.

(Pauză.)

Andreas se ducea pe coastă să vândă lemne. Markus și cu mine am făcut un copil.

(Pauză lungă.)

I-am zis totu' lu' Andreas. A plâns și m-a iertat. Andreas a înțeles. Așa-i el, tot înțelege și-nțelege. Iartă și iar iartă.

VRĂJITORUL

E o virtute. E cea mai mare din virtuțile omului.

JOHANNA

Da. Andreas era omu' cel mai omenos. Și-ncă mai e.

VRĂJITORUL

Te-a luat pe tine-n brațe și și-a prăpădit tinerețile.

JOHANNA

Da, m-a luat în brațe. Și m-a sufocat.

VRĂJITORUL

Și copilu’?

JOHANNA

L-am născut în grajd. Au știut de el oamenii din sat și niște drumeți. Un norvegian care se făcea popă, l-a botezat Nils, pentru-o vadră de smântână. Avea ochii întunecoși și peste puțin a și-nceput să vorbească. Zicea c-o să le scoată ochii la toate animalele, bombănea într-una de boli și de scârnavii, și știa toate-njurăturile. Era tot ce nu era Markus. Nu semănau decât la asta: că amândoi erau altfel cu totu’ decât ceilalți oameni, și singuri de tot. Nu s-au întâlnit niciodată.

VRĂJITORUL

Cum l-ai omorât?

JOHANNA

Avea cinci ani, s-a trezit noaptea țipând de parcă-l păștea moartea.

VRĂJITORUL

Și-l păștea.

JOHANNA

Nu mă gândisem la asta niciodată. N-aveam de gând.

VRĂJITORUL

El a știut mai bine decât tine.

JOHANNA

Nu prea cred.

VRĂJITORUL

Îl aud.

JOHANNA

Era atâta zăpadă.

VRĂJITORUL

După un timp, cel care n-a țipat niciodată se-aude cel mai tare.

JOHANNA

Pe urmă zăpada s-a topit. L-am dus la Volbura Florilor. Așa-i zicem noi, Volbura Florilor. De la florile-alea de ciumărea de-acolo.

VRĂJITORUL

Dumnezeu i-a zis lui Abraham: Dă-mi mie pe singurul tău fiu, pe care-l iubești.

JOHANNA

Andreas avea răbdare cu el, da' eu nu.

VRĂJITORUL

Dumnezeu l-a oprit pe Abraham în ultimul moment.

JOHANNA

Volbura Florilor a-nceput să... parcă dădea-n clocot. M-am gândit că băiatu-l avea pe dracu-n el. Era o zi din-aia de primăvară care-ți iau ochii de limpezi ce sunt. Când toate lucesc prea tare.

VRĂJITORUL

Da' fiul lui Abraham n-a mai putut niciodată să se uite-n ochii lui taică-su.

JOHANNA

Coboram în vale și Nils mă ținea de mână. Tăcea. Pentru prima dată-n viață.

VRĂJITORUL

Cred că Dumnezeu a făcut o greșală. Că i-a cerut omului să-și sacrifice tot ce-avea mai scump. Cred că-așa au început pe lume războaiele.

JOHANNA

A călcat pe-o creangă, a căzut și s-a tăiat la picior. I-am supt rana și-am scuipat sângele.

VRĂJITORUL

Cică se pune la cale încă-un război.

JOHANNA

L-am dus jos, pe marginea apei.

- Apa o să gonească din tine duhurile rele, și dup'aia totu' o să fie bine.

-Da' nu mai am duhuri rele.

Toată iarna a fost apucat. Acum vroia să ridice bolovanii de pe mal, să-i arunce-n apă și să țipe cât îl țin puterile.

-Stai, n-o să-ți bag în apă decât capu', și-o să te țin bine, nu-i nici-un pericol.

A aruncat un bolovan. Bulboana a bubuit. Am strigat unu' la altu'. Mi-a țipat tare-n ureche. De-atunci mă doare-n piept când aud glasuri de oameni.

- Uite! Uite pe malu' celălalt, uite ce verzi sunt copacii, uite cum toate se ițesc de sub gheața care se topește!

Da' pe el nu-l interesa nimic din toate câte-nverzea.

-Uite-o vulpe! O vulpe rea!

Se uita după vulpea care nu era acolo și se ținea de picior. L-am apucat de umeri și l-am aplecat în față până i-am băgat capu' sub apă. Au început să iasă bășici de aer. A scos capu' afară iară. Așa că l-am luat de betelie, da' el s-a apucat iar de picior și și-a pierdut echilibru'. Și, cum era el așa, aplecat, a căzut în apă cu toată partea de sus. Era așa de greu. M-am gândit: îi dau drumu'.

Se zbătea în apa-nvolburată, îl lua curentu'. Pentru o clipă, am văzut frica de moarte în ochii ăia-ntunecoși. Dup'aia, deodată mi-am adus aminte de o dată când a venit acasă, chiar înainte de Crăciun, cu un bulgăre de gheață.

-Uite, mama!

În mijlocu' bulgărelui, se vedea un tulei verde, cu o floare cu petale moi și roșii la capătu' lui, care se-ntunecau din ce-n ce spre mijloc. O floare de ciumărea moartă,

înghețată-n plină floare și pe care fieru' o schimbase la culoare. M-am gândit: Oare în pământ e sânge? N-am mai văzut niciodată ceva așa roșu.

-E pentru tine, mama!

Nils s-a pierdut în Volbura Florilor.

VRĂJITORUL

Aha.

JOHANNA

Andreas și cu mine n-am mai... fost unu' cu altu' de când a murit Nils. La-nceput n-a vrut el. Dup'aia eu. Am blestemat și-am țipat, și el s-a lăsat păgubaș, de frica mea. Vroia s-avem un copil, muncea toată ziua și mai și gătea. Îmi făcea silă.

(Pauză.)

VRĂJITORUL

De ce n-ai plecat?

JOHANNA

Trăgeam nădejde să mă bată. Da' el numa' atâta zicea, cum venea toamna: Ia uite la câmpu' ăsta de aur, până și-aici, în munți, toate dau rod, numa' noi doi nu. Și când dădea zăpada: Acuma iarna acoperă tot ce-i viu, da' rădăcinile tot cresc pe-ascuns acolo-n pământ, numa' la noi nu crește nimic. Și primăvara... mă rog, 'ți-nchipui.

VRĂJITORUL

E-un om cu suflet blând.

JOHANNA

I-am zis că-s gravidă. Și-așa a tăcut din gură. Mi-am pus în gând să-i zic dup'aia că am pierdut copilul, da' n-am vrut să-l fac să sufere, doar că nu mai răbdam să-l aud cum se plânge. Toată vara am umblat c-o pătură-ndesată sub fustă.

VRĂJITORUL

E august. Ai mânat vitele și stai cu pătura-n mână. Pe urmă torni gaz pe ea, o arunci repede-n grajd și tragi zăvoru' la ușă. Mergi.

JOHANNA

Ce?

VRĂJITORUL

Încearcă să mergi.

(Johanna face un pas, se clatină, dar rămâne-n picioare.)

VRĂJITORUL

Ești mai bine.

JOHANNA

Am dat foc la minciună, și la tot.

VRĂJITORUL

"Ai dat foc la minciună". L-ai amăgit pe bietu' bărbat'tu că-i porți copilul în pânțece, numa' ca să te lase-n pace să-ți hrănești în voie tumoarea din suflet. Nu sta, mergi.

(Ea mai face un pas.)

JOHANNA

Totu' o să ardă.

VRĂJITORUL

E oribil ce-ai făcut. Încă-un pas.

(Ea mai face un pas, mai sigură pe ea.)

VRĂJITORUL

Gheața-mpietrește. Focul mistuie. Minciunile schilodesc.

JOHANNA

Și eu o să mă nasc a doua oară din cenușă, goală ca un prunc.

(Johanna se dezbracă.)

VRĂJITORUL

Ce faci?

JOHANNA

Uite-un om rău!

VRĂJITORUL

Îmbracă-te..

JOHANNA

Ia-mă cu tine,-n casa ta mare. Dă-mi apă și pâine.

(Andreas intră. Johanna se îmbracă în grabă. Andreas se oprește.)

ANDREAS

Iertați c-am deranjat.

VRĂJITORUL

N-ai deranjat.

JOHANNA

Acum mi-e bine, Andreas.

ANDREAS

Văd.

VRĂJITORUL

Eu i-am cerut să se dezbrace, ca să-nțeleagă că tre' să se despoaie de tot ce ține-n ea.

JOHANNA

I-am zis tot.

ANDREAS

Glasu' ți-e schimbat.

JOHANNA

Pot să merg. Uite.

(Merge câțiva pași. Stă-n picioare.)

ANDREAS

Da, văd.

VRĂJITORUL

O să sufere mult timp de-acum înainte.

ANDREAS

O să-i treacă.

VRĂJITORUL

Trebuie să ai răbdare, Andreas.

ANDREAS

Mi-am adus aminte de ceva lucru care l-am învățat în Finlanda. Am să frig pe cărbuni un cocoș de munte, pentru noi.

(Iese. Un timp Vrăjitorul o privește pe Johanna.)

JOHANNA

Găsește-mi un loc acolo, printre bolnavii tăi.

VRĂJITORUL

Nu, Johanna, nu te iau cu mine.

JOHANNA

Atunci o să mor.

VRĂJITORUL

Soarele se-ntoarce-n fiecare primăvară.

JOHANNA

Când soarele-o să topească gheața, floarea-nghețată o să plutească moartă la vale.

VRĂJITORUL

Tu ai darul vorbirii. Nu ești o floare.

JOHANNA

Nu mai știu ce sunt.

VRĂJITORUL

Și po' să mergi.

JOHANNA

Numa' gheață.

SCENA 9. (Johanna, Vrăjitorul, Andreas.)

(Seara. Andreas frige un cocoș pe cărbuni. Johanna stă dreaptă pe scaun, învelită într-o pătură. Vrăjitorul se plimbă prin cameră liniștit. Găsește o medalie bine ascunsă.)

VRĂJITORUL

Ce-i asta?

ANDREAS

O medalie.

VRĂJITORUL

(Citește.)

"Andreas Isaksen. Pentru dăruință și curaj în Serviciul Telegrafiei Naționale."

ANDREAS

Asta a fost odată, când n-am venit acasă de Crăciun.

VRĂJITORUL

Ai primit o medalie fin'că n-ai venit acasă de Crăciun?

ANDREAS

Dacă nu mergea o legătură, eu trebuia să mă duc sus, în munți, să văd unde-i stricăciunea.

VRĂJITORUL

Ce stricăciune?

ANDREAS

Mai da jos ursu' câte-un stâlp.

VRĂJITORUL

De ce?

ANDREAS

Șuiera sârmele-n vânt și d'aia dădea năvală. Pe semne nu cunoștea ursu' zgomotu'. Și-atunci doboră stâlpul.

JOHANNA

În fiecare dimineață, Andreas trecea râu' și chema, să vadă dacă-i bună legătura.

ANDREAS

D'aia eram plătit..

JOHANNA

Mai că era ca un ritual!

ANDREAS

Nu asta a-ntrebat domnu' doctor.

JOHANNA

'Nainte să cheme, se spăla și-și pieptăna părul'.

ANDREAS

Aveam numa' douăj' de ani..

JOHANNA

Dup-aia-i dădea pe toți afară din odaia cu aparatu'.

ANDREAS

Oricum, atunci, de Crăciun...

JOHANNA

Pândeau să vadă dacă nu se uită nimeni de după ușă. Numa' pe mine mă lăsa acolo, dacă vroiam. După ce se-ncredința că-i la adăpost, scotea pâlția și-o băga-n gură. P'ormă striga: Toate bune! Postu' opt raportează!

ANDREAS

Da' după ce-au legat toate legăturile, n-a mai fost atâta de lucru. Vremea pățaniilor s-a sfârșit. Atunci, în primăvara aia, și-a-necat Johanna copilul'.

(Pauză)

VRĂJITORUL

Te-a necăjit de multe ori cu copilu-necat, Johanna?

JOHANNA

Nu, nici n-a pomenit de el până-acu'.

VRĂJITORUL

Ți-era drag Nils, Andreas?

ANDREAS

Eu dregeam stâlpii sus, în munți. Apoi a venit furtuna. M-am târâit până la colibă și m-am pus la adăpost lângă zidu' ei. În ziua de Crăciun s-a mai domolit. După aia mi-au zis că puteam să sparg zăvoru' și să intru-n colibă, că nu luam pedeapsă.

JOHANNA

Sunt rea.

ANDREAS

Da, Johanna, ești rea.

VRĂJITORUL

Rea. Ce-nseamnă rău?

ANDREAS

(Punând masa.)

Mâncarea-i gata.

(Toți se așează. Andreas taie carnea și-o servește. Vrăjitorul e șovăielnic. La fel și Andreas. Johanna e slăbită. Taie foarte încet.)

VRĂJITORUL

(Către Andreas.)

Pentru dăruință și curaj în serviciu.

ANDREAS

Dăruință, da. Poate că nu destul curaj.

VRĂJITORUL

Noi oamenii facem tot felu' de lucruri groaznice, pierdem o zi frumoasă de vară ca să ne certăm pe dreptu' de-a pescui sau de-a paște vitele mai știu eu unde, dăm foc la grajd și ne-necăm copiii, fiindcă uităm de moarte. Moartea-i sora noastră. Numa' dacă-o privim drept în față putem să trăim cu-adevărat. Dacă privim moartea drep în față putem să facem chiar minuni. Stai! Nu mânca până nu ne-am spus rugăciunea.

JOHANNA

N-avem obiceiul p'aicea..

VRĂJITORUL

Ba-l aveți cât sunt eu aici. Hai, mâinile-mpreunate.

(Cei doi își împreunează mâinile.)

Dumnezeule Atotputernic, sau Sirenă, sau ce-oi fi tu, făptură fără nume, care trăiești în noi sau înafara noastră; tu, pe care te-njurăm și te rugăm, căreia-i mulțumim și de care ne temem, dar despre care nu știm nimic, binecuvântează bucățile astea de orătanie friptă, și-ajută-ne să folosim căldura lor ca să-ajungem la un bun sfârșit. Amin.

(Privesc în sus, în continuare șezând. Johanna ia cu mâna o bucată de carne. Toți mănâncă)

VRĂJITORUL

Johanna, vorbește-ne de moarte.

JOHANNA

Vrăjitoru-a spus:

"Ai muls vacile, Johanna. Stai în grajd. Andreas s-a dus în pădure. Pe urmă ce faci?"

M-am întors. În ziua aia. Știam că-o să mor. În toiu' morții am văzut ceva verde. Un fir subțire de viață.

ANDREAS

Toți anii ăștia ai vorbit numa' de moarte.

JOHANNA

Mă ispitea mereu, ca mirosu' dulce și otrăvitor de ciumărea. Da-n clipa aia am văzut moartea cu-adevărat.

ANDREAS

Mănâncă.

(Toți mănâncă.)

VRĂJITORUL

Bună mâncare, Andreas. Cum ai făcut-o?

(Pauză.)

JOHANNA

Andreas mă iubea numa' când eram bolnavă.

ANDREAS

Anu' trecut umblam prin pădure și cântam așa de tare de să mă-audă toți munții ăștia bătuți de vânturi. Îi cântam copilului nostru toată bucuria care nu puteam să ți-o aduc ție, fin' că tu aveai nevoie de liniște. Trebuia s-auzi, Johanna!

JOHANNA

N-aveam cum s-aud nimic.

ANDREAS

Trebuia să-auzi . A fost cea mai frumoasă primăvară din viața mea.

JOHANNA

Sunt rea.

ANDREAS

Mi-ai ferecat picioarele, Vrăjitorule, și-apoi ai zis:

"Ai muls vacile, Johanna. Acuma stai în grajd. Andreas s-a dus în pădure. Dup-aia ce faci?"

Ea n-a răspuns. S-a uitat la tine. Atuncea a fost că-am văzut în ochii ei ceva ce-am văzut numa' odată, în vale, într-o primăvară, acum mulți ani, când l-a cunoscut pe frate-meu.

Apoi ai zis: "Răspunde-mi, Johanna." Și ea a zis: "Am dat drumu' la animale". Glasu' ei era altu'.

Chiar așa a fost când a-nțeles că lu' Markus nu-i pasă ce crede lumea de el. Nu mai văzuse asta la nimeni până-atunci.

Am văzut asta-n ochii tăi, Johanna. De două ori am văzut același lucru-n ochii tăi.

JOHANNA

Nu mi-a mai fost foame de mulți ani.

VRĂJITORUL

Scrie undeva că trebuie să iertăm de șapte ori câte șaptezeci de ori.

ANDREAS

Nu-i mult.

VRĂJITORUL

Și dup'aia poa' să hotărască omu' cum vrea el.

(Toți mănâncă.)

SCENA 10.
(Vrăjitorul, Johanna, Andreas.)

(Mâncarea a fost terminată. Andreas s-a întins în pat. Vrăjitorul se îmbracă de plecare.)

VRĂJITORUL

Când ne chinuim unii pe alții fără rost, suntem ca ursu' care sare la stâlpu' de telegraf. Nu suntem cu nimic mai deștepți ca el. Da' ursu' n-are Dumnezeu, n-are cuvinte și nu știe de moarte. Prin urmare nu poa' să facă minuni. Când ne îmbolnăvim și ne lăsăm în voia gustului dulceag al morții sau ne-afundăm în mocirla deznădejzii, încetăm să mai fim oameni și devenim urși. Ne pierdem cuvintele. Și ca să ne facem oameni la loc avem nevoie uneori de un consilier și alte ori de-un vrăjitor, dar, mai mult ca orice, avem nevoie de iertare. Minunea s-a-ntâmpat. Da' eu nu pot să te-ajut să trăiești. Rămas bun, Johanna Isaksen. Rămas bun, Andreas.

(Pleacă. Se aud pașii lui pe zăpada înghețată. Pauză lungă..)

ANDREAS

Dezbracă-te, Johanna.

JOHANNA

Ce-ai zis?

ANDREAS

Lasă-mă să te văd goală. Dezbracă-te, cum te-ai dezbrăcat pentru el.

JOHANNA

De ce?

ANDREAS

Fin'că ți-o cer eu.

JOHANNA

Nu pot.

ANDREAS

Nu poți?

JOHANNA

Am vrut numa' s-arăt rău' din mine.

ANDREAS

Atunci mai arată-l odată! Arată-mi cum ești.

JOHANNA

Nu pot s-o fac.

ANDREAS

De ce nu?

JOHANNA

Dă-mi un răgaz.

ANDREAS

Ți-am dat toată viața mea de bărbat.

JOHANNA

Atunci mai poți să-mi dai câteva zile.

ANDREAS

Dezbracă-te.

JOHANNA

Nu.

ANDREAS

491. Așa stă scris, că-atâta trebuie să ierți, de șapte ori șaptezeci de ori. Asta face 490. Unu e-n plus, o dată în plus. Nu scrie nimic de data asta. De data asta poa' să facă omu' cum vrea el.

(Lungă pauză.)

(Johanna face câțiva pași. Clătinându-se, dar mai bine decât înainte. Cade.)

JOHANNA

Pot să merg! Curând o să pot să merg departe..

ANDREAS

O să murim.

JOHANNA

Da, da' mai întâi o să-nvăț să merg iarăși. Ai să mă-ajuti, Andreas?

ANDREAS

Nu.

JOHANNA

Atunci trebuie să răzlesc singură.

ANDREAS

Nu prea mai ai timp. Am pus otravă la amândoi. Din aia care n-are gust, da' poate să omoare cerbu' rănit și calu' lu' Klemet și celelalte făpturi care se-neacă-n întunericu' Pământului. Am înghițit multă. În friptură. Mai ai câteva ore, în cel mai bun caz.

JOHANNA

Ne-ai otrăvit?

(Încearcă să vomite.)

ANDREAS

Da, e prea târziu.

JOHANNA

Și pe tine.

ANDREAS

A patru sute nouăș' una oară Dumnezeu a-ntors spatele.

JOHANNA

Fin'că m-am dezbrăcat!

ANDREAS

Nu, nu numai de asta.

JOHANNA

Și să omori un străin – un om care vindecă pe bolnavi și-ajută pe femei să-și nască pruncii.

ANDREAS

Tu să nu vorbești de prunci.

JOHANNA

Nu vreau să mor!

ANDREAS

N-ai mai vrut altceva decât asta de... nici nu mai țin minte de când. Vorbeai numa' de moarte, moarte, moarte. Eu gândeam că ești bolnavă, că-n adâncu' sufletului vrei să trăiești, până m-a făcut Vrăjitoru' să-nțeleg altceva.

JOHANNA

Să-nțelegi ce?

ANDREAS

Zicea-ntr-una: "Dacă chiar vrea să moară, n-ar trebui s-o ajutăm?" Că erai ca o făptură rătăcită-n ger și-ncolțită de lupi.

JOHANNA

N-a zis asta.

ANDREAS

Ba da, asta a zis Vrăjitoru' când tu dormeai.

JOHANNA

A zis el asta?

ANDREAS

De mai multe ori.

(Pauză.)

JOHANNA

Nu mai e nimic de făcut. Nimic de spus.

ANDREAS

Acuma te dezbraci pentru mine?

JOHANNA

Pentru un ucigaș?

ANDREAS

Nu mai e nimic de făcut. Nimic de spus.

(Pauză.)

JOHANNA

Am vrut numa' să capăt destulă putere ca să mă duc la Volbura Florilor.

ANDREAS

Pentru ce?

JOHANNA

Mă gândesc la mama. Stă la poartă, într-o dimineață de vară, cu brațele larg deschise. Sunt mică și puternică și-alerg la ea. Vin, la cald.

ANDREAS

Mă gândesc la copaci.

JOHANNA

La copaci?

ANDREAS

Da. La toți copacii. Îmi plăcea să stau printre copaci.

JOHANNA

Ți-ai dat seama că nu te-am vrut niciodată?

ANDREAS

Da, astă seară.

JOHANNA

Înainte nu?

ANDREAS

Nu, înainte ziceai altceva. Multă vreme eu am crezut tot ce ziceai.

JOHANNA

Da, ziceam altceva. Da' nu te vroiam. În noaptea asta nu mai știu. Fin'că până-n noaptea asta nu te-am văzut.

ANDREAS

Te vreau așa cum te-nchipuiam când stăteam în pădure, adică-așa cum nu erai. Vreau să mor în visele mele.

(Se îmbracă de plecare și se pregătește de plecare.)

JOHANNA

Stai, Andreas, o să mă dezbrac pentru tine.

ANDREAS

Nu, Johanna. Cu viața care-ai trăit-o, s-ar cădea măcar să mori cuviincios.

JOHANNA

Atunci ascultă-mă și mai fă-mi ultimul hatâr. Du-mă-n spinare.

ANDREAS

Te-am dus destul.

JOHANNA

Stai, dă-mi pulovăru', du-mă pân' la cal, vreau să mă duc la Volbura Florilor.

(Andreas se duce spre ușă. La fel Johanna. Deodată ușa se deschide și-n cadrul ei apare Vrăjitorul. Johanna tresare de durere. Țipă. Andreas îl împinge.)

ANDREAS

Pleacă! N-avem nevoie de tine aici sau de strigoiu' tău!

VRĂJITORUL

Sunt cât se poate de viu și sunt pe drum, în frig, departe de-aici, Andreas. Ce vezi e doar un spirit păcătos din sângele meu, care încă mai e-mprăștiat pe masă. Am venit să-ți spun să nu te duci afară, fin'c-ai să-ngheți și-ai să mori. Ești obosit.

ANDREAS

Mă duc afară ca să mor, cum ai să mori și tu pierdut în iarnă, în inima ghețarului. Suntem morți, toți trei.

VRĂJITORUL

N-o să moară nimeni în noaptea asta. Mi-am dat seama de când am venit și mi-au sângerat mâinile că unu' din voi o să omoare până la sfârșitu' zilei. Am văzut ochii Johannei și-am știut că ea omorâse odată pentru totdeauna. Nu puteai să fii decât tu. Așa că am schimbat otrava ta din hangar cu apa binecuvântată a Domnului, apa pe care Mântuitorul a sfințit-o prin botez. Spălați sângele meu și n-o să mă mai întorc niciodată.

(Pleacă din nou. De data asta pașii lui nu se mai aud. Johanna deschide ușa și îl caută. A dispărut. Johanna închide ușa.)

(Johanna, care merge din ce în ce mai bine, se duce la masă și o spală.)

JOHANNA

Piei, Vrajitorule. Pentru totdeauna.
Acum suntem singuri, Andreas.

ANDREAS

Așa se pare.

JOHANNA

Noaptea asta lungă o să se termine-ndată.

ANDREAS

Da. Răsare-o zi nouă pentru toți care trăiesc pe Pământu' ăsta.

JOHANNA

Vine primăvara și totu' o să fie numa' lumină.

(Andreas se-ntoarce la perete, cu spatele la ea.)

ANDREAS

Când închid ochii văd gheața cum se topește.

(Johanna se duce spre vatră.)

Gheața de pe Volbura Florilor.

(Tremurând, Johanna toarnă apă în ibric.)

Știi – în bulboană curenții sunt așa de reci că tot anu' rămân în ea sloiuri de gheață. Într-un sloi e un băiat cu ochii-ntunecați, la fel ca pe vremea când era viu.

JOHANNA

Da, Andreas. La fel.

ANDREAS

El n-are nimic.

JOHANNA

O să aibă o floare-nghețată.

(Johanna reușește să facă cafea. Stă în picioare lângă vatră, tremurând de frig.)

ANDREAS

Ce faci?

JOHANNA

Îți fac cafea.

ANDREAS

De ce?

(Andreas stă și se uită la ea o vreme. Văzând că nu primește nici un răspuns, se așază și stă din nou pe scaun – așa cum a stat în prima scenă. Închide ochii.)

(Muzică.)

(Întuneric.)